

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Németh L. Zsolt (címe) ügyvéd által képviselt (I.r. felperes neve, címe) I. rendű, (II.r. felperes neve, címe) II. rendű és (III.r. felperes neve, címe) III. rendű felpereseknek a dr. Karas Monika (címe) ügyvéd által képviselt (I.r. alperes neve, címe) I. rendű és (II.r. alperes neve, címe) II. rendű alperesek ellen sajtóhelyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. szeptember 10-én kelt 22.P.20.172/2012/12. számú ítélete ellen az I-III. rendű felperesek részéről 14. sorszám alatt és az I-II. rendű alperesek részéről 13. és 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy egyetemlegesen, valamint az alpereseket, hogy szintén egyetemlegesen fizessenek meg 48.000 (Negyvennyolcezer) - 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Államnak külön felhívásra.

A peres felek a fellebbezéssel felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I., II., III. rendű felperesek a ... című napilap ...-i számában megjelent "... " című cikkében, valamint a ... ugyanezen a napon megjelent "... " című cikkében, továbbá a-i számában megjelent "... " című cikkében írtak miatt terjesztett elő sajtóhelyreigazítás iránti keresetet. Álláspontjuk szerint a cikkekben a felperesek jóhírnevét sértő valótlan tények, tényállítások szerepelnek.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Védekezésük szerint a cikkek tényállításai a valóságnak megfelelnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy az általa szerkesztett ... című napilapban ...-án megjelent "... " illetőleg "... " című cikkel azonos helyen és betűszedéssel, a helyreigazításra utalva a címlapon, az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 5 napon belül tegye közzé az alábbi közleményt.

"Helyreigazítás Lapunk ...-i számában ..." című cikkben azt a hamis látszatot keltettük, hogy ... két cégével szemben végrehajtásra került volna sor. Ezzel szemben a valóság az, hogy velük szemben végrehajtás nem indult. Valótlanul állítottuk, hogy az adóhatóság inkasszót vetett ki a lapot előállító cégek számláira. Ezzel szemben a valóság az, hogy inkasszót ezen cégek számláira sohasem vetettek ki. Valótlanul állítottuk, hogy ... főszerkesztő lenne. A valóság ezzel szemben az, hogy ... a kiadást végző cégek tulajdonosa és képviselője. Valótlanul állítottuk, hogy az újságíró megkérdezte ...-t, de tőle válasz nem érkezett. A valóság ezzel szemben az, hogy a cikk az ő megkeresése nélkül készült el. Lapunk ...-i számában megjelent "..." című cikkben valótlanul állítottuk, hogy ... nem fizet adót."

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét az I. rendű alperessel szemben elutasította.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy az általa szerkesztett ... című internetes újságban ...-án megjelent "..." című cikkel azonos helyen és módon az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 5 napon belül tegye közzé az alábbi közleményt. "Helyreigazítás Az oldalunkon ...-án megjelent "..." című cikkben valótlanul állítottuk, hogy az adóhivatal inkasszót vetett ki ... cégei számlájára. Ezzel szemben a valóság az, hogy inkasszót ezen cégek számláira sohasem vetettek ki."

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét a II. rendű alperessel szemben elutasította.

Kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alperesek részére 12.700 forint ügyvédi munkadíjat.

Kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az államnak külön felhívásra ugyancsak egyetemlegesen 20.000 forint le nem rótt illetéket, míg a további 16.000 forint illeték megfizetésére ugyancsak külön felhívásra az I. rendű alperest kiadó ... köteles.

A tényállást a felek képviselőinek nyilatkozatai és a becsatolt iratok alapján állapította meg. Az ítélet indokolásában hivatkozott a Ptk. 79. §-ának, a 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) és (2) bekezdésnek, a Pp. 342. § (1)-(2) bekezdésének, a 343. § (1), (3) bekezdésének szabályaira.

A II. és III. rendű felperesek perindítási jogosultságával kapcsolatosan az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy a sajtó-helyreigazítási perben fél lehet az is, aki egyébként perbeli jogképességgel nem rendelkezik. A II. és a III. rendű felperes gazdasági társaságnak minősül mind ... állam jogának, mind a magyar jog szabályai szerint. Ebből következően félként akkor szerepelhetnek, hogyha céggént léteznek. A peres eljárás során azonban megállapítást nyert, hogy a keresetlevél benyújtásakor, illetve már a helyreigazítási kérelemnek az alpereshez történő eljuttatásakor is inaktív státuszban voltak, vagyis jogokat nem gyakorolhattak. A II.

rendű felperes helyreállítása névváltozás mellett a későbbiek során megtörtént, a III. rendű felperes esetében ez nem került igazolásra, így a két társaság saját nevében előterjesztett kereseti kérelmét az elsőfokú bíróság nem tartotta megalapozottnak, ezért azt elutasította. Miután azonban az alperes a két társaságot az I. rendű felperes személyével összefüggésben nevesítette a sérelmezett közlésekben, minden esetben "... " említve a II. és III. rendű felperest, ezért érdemben az I. rendű felperes személyén keresztül a II. és III. rendű felperesekre vonatkozó kérelmek is elbíráلhatók voltak.

Az elsőfokú bíróság a ...-án megjelentetett cikk állításai közül a cégek megszüntetésére, betiltására, az adó nem fizetésre, az adóelkerülésre, az ... megkérdőjelezhető létezésére, az illegális finanszírozásra, az ... nevű cég megvásárlási időpontjára, valamint az I. rendű felperes illegális bevándorló státuszára vonatkozó kérelmeket megalapozatlannak találta. Rámutatott arra, hogy a tényállítások valóságának elbírálása szempontjából azt kellett figyelembe vennie, hogy a cikk megjelenésének időpontjában az I. rendű felperes cégei milyen státuszban voltak. E körben megállapítást nyert, hogy az amerikai jogszabályok szerint a cégeket a jogosult államtitkár által kibocsátott hirdetmény alapján "minden további jogi eljárás nélkül megszüntnek kell tekinteni". Nem vitásan ez az állapot megszüntethető, azonban az alperes az írás megjelentetésekor nem tudhatta, hogy ezen eljárást le kívánják-e folytatni. A Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalásának II. pontjában foglaltakra figyelemmel a sajtó felelőssége az adott eljárás pillanatnyi állásáról való tényszerű tájékoztatás, ami jelen esetben megvalósult. A teljes valóságot nyilvánvalóan akkor közölte volna az alperes, ha teljes körűen feltárja az adott külföldi eljárás minden vetületét, ennek hiánya azonban helyreigazítást nem eredményez, mert az eredeti közlésen túlmenően más olyan bonyolult információ közlését eredményezné, amely már az eredeti cikk mondanivalóján túlmutatna, ezért a megszüntetésre, betiltásra vonatkozó közlés nem keltett hamis látszatot, a betiltott kifejezés használata nem minősül jogsértőnek.

Ugyancsak nem találta az adó nem fizetésre vonatkozó közlést valótlannak, miután az eljárás során becsatolt és beszerzett iratok alapján azt állapította meg, hogy adóhiány miatt került sor a megszüntetési eljárásra, az "adóelkerülést folytat" kifejezés pedig tartalmában megegyezik az adó nem fizetés fogalmával.

Azon közlés tekintetében, hogy a cégek helyzete megkérdőjelezi az ... létezését, azért nem találta megalapozottnak a keresetet, mert nem vitásan a felperesi gazdasági társaságok voltak a kiadói az ... című sajtóterméknek. A cégek megszüntetéséből az alperes okszerűen következtethetett arra, hogy ez a tény a lap létét is veszélyezteti. Az e körben kért helyreigazítás ugyancsak olyan többletinformációt hordoz, ami helyreigazításként nem közölhető, miután nem szorosan az adott tényre vonatkozik.

Rámutatott, hogy a perbeli írás nem tartalmaz olyan állítást, hogy a lapot illegális forrásokból finanszírozná a felperes. A cikknek ez a része egy, a közölt tényekből levonható következtetést fogalmaz meg kérdőjeles formában, mely közlés nem egyenlő annak állításával, hogy a felperes jogellenesen működtetné a lapot.

Az ... cég megvásárlására vonatkozó közlés tekintetében az alperesi védekezéssel értett egyet, a vásárlás időpontja sem a cikk tartalma szempontjából, sem egyéb tények miatt nem volt hangsúlyos, az időpontokból nem vonható le következtetés egyik felperes személyére sem.

Az I. rendű felperes illegális bevándorlói minősítésével kapcsolatosan szintén az alperesi védekezéssel egyetértve arra mutatott rá, hogy a perbeli cikk nem állította azt, hogy a felperes illegálisan tartózkodna az ..., a vonatkozó kérdésként megjelenő közlés tényállításnak nem minősül.

Ugyanakkor alaposnak találta a cégek számlájára vezetett végrehajtás és ezekre kibocsátott inkasszóra vonatkozó állítás miatt előterjesztett keresetet. Ezen közlések konkrét tényekként szerepeltek a cikkekben, a tényállítás valóságát a becsatolt iratok alapján nem lehetett megállapítani, bizonyítási kötelezettségének az alperes nem tett eleget. Ugyancsak valótlan tényközlés volt az alperes részéről, hogy az I. rendű felperes főszerkesztő lenne, ezen állítását az alperes csak valószínűsítette, de nem bizonyította. A tulajdonos és a főszerkesztő nem eshet egy tekintet alá, figyelemmel arra is, hogy az alperes újságíróját az ... megjelenő írások motiválták a perbeli cikk megírására. Ebből a szempontból pedig jelentőséggel bír az újság tartalmára közvetlen hatást gyakorló személye. Ugyancsak a bizonyítottság hiánya miatt kötelezte az alperest annak közlésére, hogy az I. rendű felperest megkeresték-e a cikk megjelenése előtt.

A ...-én megjelent írásnak a cégek megszűnésére vonatkozó közlései vonatkozásában az elsőfokú bíróság visszautalt a fentiekben kifejtettekre, a körben pedig melyben az I. rendű felperes azon közlést sérelmezte, miszerint ő nem fizet adót, a keresetnek helyt adott, az adóhiány ugyanis a cégek megszűnésének oka volt, ez a közlés azonban az I. rendű felperes személyére vonatkozott. A tényállítás valóságának igazolására az alperes bizonyítást nem ajánlott fel.

Az I. rendű felperes tekintetében ezen írásban ugyancsak kérdésként fogalmazódott meg az ... való tartózkodásának jogszerűsége vagy jogszerűtlensége, ezért helyreigazításra nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság.

A II. rendű alperes által ...-án közzétett írás vonatkozásában részben az inkasszóra vonatkozó közlés tekintetében adott helyt az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes keresetének. Az egyéb elutasított kérelmek vonatkozásában, miután azok tartalmukban az I. rendű alperes fent írt cikkeivel azonosokat voltak, csak utalt a már korábban kifejtettekre.

A perköltségviselés kérdésében a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélettel szemben mind az I., II., III. rendű felperes, mind az I., II. rendű alperes fellebbezést terjesztettek elő.

A felperesek sérelmezték azt, hogy helytelenül állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy nem volt a II. és III. rendű felpereseknek perindítási joga. Utalt a Pp. 343. §-ára, amely szerint az is fél lehet sajtó-helyreigazítási perben, akinek egyébként nincs perbeli jogképessége. A cégek, melyek egyértelműen említésre kerültek a cikkben, a mai napig léteznek, inaktív státuszuk megváltoztatása érdekében

megtették a szükséges lépéseket, jogokat szereztek és kötelezettségeket vállaltak. Miután sem KIM átirat, sem egyéb jogszabály nem állapította meg azt, hogy jogképességüket elvesztették, az átmeneti inaktív státuszukat nem lehet ekként értelmezni.

Az alaptalanul elutasított helyreigazítási kérelmek körében a cégek megszűntetésével kapcsolatos azon elsőfokú bíróság által levont következtetést, miszerint valóban hamis látszatkeltés történt a cikkben, de ez az eredeti cikk közlésén túlmenő, túlzottan bonyolult információ közlését eredményezné a helyreigazítás körében, két okból tartották tévesnek. Egyrészt a cikk eredeti közlésének lényege az volt, hogy a cégek véglegesen megszűntek, ezt súlyolja az olvasóknak a cikk, ebből vezet le olyan téves következtetéseket, hogy az ... működése vagy finanszírozása illegális. Ez az állítás így nem igaz. A teljes igazság röviden elmondható lett volna: a cégek státusa helyreállítható, így az igazság közlése egyszerű lett volna. Másrészt a túlzott bonyolultság nem lehet kibúvó a sajtó-helyreigazítási igény alól. A cikk lényege az alperes által tudottan hamis látszatkeltés volt, hiszen már a címek is ezt tartalmazták.

Az adóhiány körében az elsőfokú bíróság tényállásellenesen állapította meg, hogy a cégeknek adóhiányuk volt. A valóságban a felfüggesztésre az adóbevallás be nem nyújtása és nem az adó be nem fizetése miatt került sor. Iratokkal igazolták, hogy a cégek fizettek ún. becsült adót, illetve adó visszatérítést is kaptak, mert többet fizettek annál, mint amennyit kellett volna. Nyilvánvalóan akinek adóhiánya van, annak nem fizetnek vissza adótöbbletet. A cégek felfüggesztésének időpontjában nem volt egyik céggel szemben sem adókövetelés. Tévesen hivatkozott arra az elsőfokú ítélet, hogy a cégek megszűntetése csak adó nem fizetése vagy adóhiány esetén lehetséges, a megszűntetésre akkor is van jogszabályi lehetőség, ha a cég két egymást követő évben nem nyújt be adóbevallást. Az alperes cikke azt állította, hogy "sem adót nem fizettek tevékenységük után", ehhez képest számos csekkel igazolták, hogy ez egy hamis tényállítás, a cégek fizettek adót. Az adó visszatérítések azt bizonyítják, hogy túlfizetésben is voltak. A cégek inaktív státuszba helyezésének időpontjában nem volt lejárt és jogosan követelt adótartozásuk, nem volt adóhiányuk, csak az adóbevallások hiányoztak a megbízott könyvelő cég hibájából, ezért került sor az adminisztratív szankcióra.

Az adóelkerülés vonatkozásában előadták, hogy aligha folytathat adóelkerülést az, akinek az adóhatóság adótöbbletet utal vissza. A per során igazolták, hogy a cikkekben említett cégekkel ez történt.

A tulajdonosváltás időpontját tekintve téves adatokat közöltek az alperesek. Egy év egy politikai lap tekintetében egyáltalán nem tekinthető lényegtelennek, különösen nem, ha például más esetben az alperesek éppen ezen év alatt történtek teszik felelőssé az I. rendű felperest. Ugyanígy az előző tulajdonos felelőssége csak az adásvétel pillanatáig áll fenn. Ezen állítás a tulajdonosok felelősségét tekintve hamis állítást közöl. Nem lényegtelen információ az, hogy egy adott évben ki a lapért felelős tulajdonos. Az alperes cikke tényként állítja, hogy ... 2010-ig gyakorolta a tulajdonosi jogokat és az ügyvezetést, ez tényszerűen nem igaz. Az alperes egy korábbi cikkében már tévesen kérte számon a volt tulajdonos felelősségét és támadta meg olyan időszakban közölt cikkek miatt, amikor már nem volt tulajdonos, most ezt a hamis állítását megismételte.

Álláspontja szerint nem csak rosszindulatú, de valótlan tényállítást tartalmaz az illegális bevándorló megfogalmazás. Azzal, hogy burkolt (hamis) tény állítását kérdés formájában írják meg az alperesek, a felelősség alól nem bújhatnak ki. Az illegális bevándorlással kapcsolatos kérdését az alperes elküldte az I. rendű felperesnek, aki arra nem válaszolt, ezzel azonban az alperes azt a hamis látszatot keltette, hogy hallgatásával az I. rendű felperes beismerte a kérdésnek álcázott hamis tényállítás igazságát. Az olvasóban az maradt meg, hogy az I. rendű felperes illegálisan tartózkodik az ...

Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a fellebbezéssel támadott kereseti kérelmek vonatkozásában is a helyreigazítás elrendelését kérték.

Az alperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperesek keresetének teljes elutasítását kérték. Előadták, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást kellő részletességgel feltárta, azonban a feltárt adatokból, tényekből téves, okszerűtlen következtetéssel és mérlegeléssel helytelen jogi következtetésre jutott, így az ítélet megalapozatlan. Egyetértve azon megállapítással, miszerint az I-II. rendű felperesek nem rendelkeznek perképességgel, érthetetlennek tartotta, hogy ennek ellenére az elsőfokú bíróság helyreigazítást rendelt el olyan állítások tekintetében, amelyek a II. és III. rendű felperesekre vonatkoztak: a velük szemben benyújtott inkasszó és végrehajtás vonatkozásában. Elfogadhatatlan azon indokolás, miszerint a társaságokat a cikkek kifejezetten mint az I. rendű felperes cégeit említik, ekként az I. rendű felperes érintettségén keresztül helye van a helyreigazításnak. A személyhez fűződő jogokat ugyanis a Ptk. 85. § (1) bekezdésében és az Smtv. 12. § (1) bekezdésében írtakra tekintettel csak személyesen lehet érvényesíteni. A keresetben kifogásolt állítások - inkasszó, végrehajtás - nem vitásan nem az I. rendű felperest, hanem cégeit érintették. A töretlen bírói gyakorlat szerint a kötelező személyes jogérvényesítés kötelezettsége miatt nem megengedett, hogy egy szervezet nevében és helyett annak tulajdonosa vagy vezetője indítson személyiségvédelmi pert. Jelen esetben tehát az inkasszó és a végrehajtás tekintetében kizárólag a gazdasági társaságok érintettek, ezért felperesi pozícióban is csak ők állhattak, az I. rendű felperes még akkor sem, ha a cikkek nevének említésével utaltak arra, hogy a II. és III. rendű felperesek az I. rendű felpereshez köthetők.

Kifogásolta továbbá, hogy a II-III. rendű felperesekre vonatkozó helyreigazítási szöveg szükségtelen ismétléseket tartalmaz.

Az I. rendű felperesre vonatkozó helyreigazítást azért tartotta jogsértőnek, mert teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a PK 12. számú állásfoglalásban írtakat, miszerint a kifogásolt közlemény egészét tekintve a jogvédelmet igénylő fél szempontjából közömbös részletek nem adhatnak alapot önállóan helyreigazításra akkor sem, ha az adatokban valóban fellelhető tévedés. Márpedig az írás egészének tartalma, valamint az I. rendű felperes szempontjából nem érdemi kérdés, hogy az ... megjelenő újságnak az I. rendű felperes a főszerkesztője vagy a tulajdonosa. Mindkét státuszban meghatározó szerepet játszik az I. rendű felperes, az ... emblematisz alakja.

Nem vitatta, hogy annak írásos igazolását informatikai probléma miatt valóban nem tudták igazolni, hogy a cikk megírását megelőzően mikor keresték az I. rendű

felperest, ennek azonban megint csak nincs olyan érdemleges jelentősége a cikk egészének tükrében, amely indokolná a helyreigazítás kötelezettségét. Kifogásolta, hogy a II. rendű alperes az I. rendű felperesről nem közölte azt, hogy "nem fizet adót". Az I. rendű felperessel kapcsolatban tehát az adófizetés elkerülése fel sem merült, ilyen állítás kifejezetten a II. és III. rendű felperesekkel szemben fogalmazódott meg, akiknek perlési képességét a bíróság nem fogadta el.

Az I., II., III. rendű felperesek, valamint az I-II. rendű alperesek fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helyesen állapította meg a tényállást, az annak alapján meghozott érdemi döntésével teljes mértékben egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezésekben foglaltakra figyelemmel elsősorban arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a II. és III. rendű felperesek perbeli igényérvényesítési jogosultságának hiányát helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, ugyanis a perbeli igény érvényesítésekor mindkét cég inaktív, az amerikai szabályozások szerint is megszűnt állapotban volt.

A Pp. 343. § (3) bekezdése harmadik mondatának azon rendelkezése, miszerint az (1) bekezdésben megjelölt szerv félként jár el akkor is, ha egyébként nincs perbeli jogképessége, a Pp. 343. § (1) bekezdésének azon szabályozására utal vissza, miszerint a sajtó-helyreigazítást igénylő fél keresetet indíthat a médiaszolgáltató, a sajtótermék szerkesztősége vagy a hírügynökség ellen az esetben, ha a helyreigazítás közzétételére irányuló kötelezettségét határidőben nem teljesíti, akkor is, ha az alperesi oldalon (a szerkesztőségeknek) nincs perbeli jogképessége. Ez a szabályozás tehát nem a felperes, hanem az alperes személyére vonatkozik, így nem volt helyes a felpereseknek a fellebbezésükben e körben kifejtett álláspontja. Mindez azonban nem változtat azon a tényen, hogy a sérelmezett írásokban a II. és III. rendű felperes az I. rendű felperes két cégeként került megjelölésre, így attól függetlenül, hogy a II-III. rendű felpereseknek igényérvényesítési jogosultsága nem volt, az I. rendű felperes is jogszerűen kifogásolhatta a tulajdonában álló cégekre vonatkozó kijelentéseket.

Kétségtelen, hogy peradat merült fel arra vonatkozóan, hogy a későbbiek során a két társaság helyreállítása utólagosan megtörtént, illetve folyamatban van, ezzel kapcsolatosan azonban arra mutat rá a Fővárosi Ítéltábla, hogy sajtó-helyreigazítási eljárás során mindig az adott cikk megjelenésének időpontjában fennálló állapotot szükséges vizsgálni. Megállapítható, hogy ezen időpontban az érintett cégekkel kapcsolatban folyamatban volt egy eljárás, ami majdnem inkasszóhoz vezetett, így nem valótlan az, hogy a cikkek leközlésének időpontjában a cég "adó gondokkal" küzdött. Az, hogy az adó be nem fizetése vagy az adóbevallás benyújtásának elmaradása volt az oka annak, hogy a cég felkerült a listára, a cikk közzétekor még nem volt ismert, mindössze annyi volt igazolt, hogy az adózással kapcsolatosan merült fel valamilyen probléma. A felperesek által

hivatkozott adó visszatérítésre már a sérelmezett írások megjelenését követően került sor, így értelemszerűen a cikkek megjelenésekor ezt nem lehetett értékelni, illetve közölni. Nem vitásan a felperesek részéről igazolásra került az, hogy adó visszautalásra került sor, azt azonban, hogy ennek pontosan mi volt az oka, megállapítani nem lehetett. A PK 14. számú állásfoglalásban kifejtettekre figyelemmel pedig a tudósításkori állapotból kellett a bíróságnak kiindulnia.

Az I. rendű felperes személyét illető kijelentéssel kapcsolatosan nem nyert bizonyítást az, hogy ő ne adózott volna. A "..." cikkbeli közlés alátámasztására nem került, így ugyancsak helytálló volt az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatosan kifejtett álláspontja.

Nem teljes mértékben értett egyet a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság azon okfejtésével, amelyet az I. rendű felperes státuszára vonatkozóan fejtett ki. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a főszerkesztői minőség az adott esetben nagyobb jelentőséggel bír, mint egy cég megvásárlása, tulajdonjoga, hiszen köztudomású tény az, hogy a főszerkesztő feladata az újságnak a szerkesztése, ő dönt a lapok kiadásáról, alakít ki egyfajta szellemiséget, így a lap tartalmára nagyobb ráhatása van, abban nagyobb szerepet játszik, mint maga a tulajdonos. A sérelmezett illegális bevándorló közlés vonatkozásában pedig arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy kérdő mondat is lehet valótlan állítást, de a perbeli esetben a cikk az I. rendű felperes megkeresésére vonatkozóan tett kijelentést ("megkérdezték") azaz nem kérdés formájában tett valótlan tényállítást, ez pedig olyan helyes tényállítás volt, amely nem alapozta meg a sajtóhelyreigazítás iránti igényt.

A perköltségviselés kérdésében a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. § -án keresztül érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott. Miután egyik fél fellebbezése sem vezetett eredményre, a másodfokú bíróság megállapította, hogy a peres felek a fellebbezéssel felmerült költségeiket maguk viselik.

Budapest, 2013. január 31.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
Tamás s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán
bíró

A kiadmány hitel  l:

tisztviselő